

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 5099

гр. София, 14.05.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 77 състав,
в закрито заседание на 14.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Баева

като разгледа дело номер **290** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искането на „Фактор Меркандо“ ЕООД със седалище и адрес на управление [населено място], за изменение на Решение № 2028/28.03.2024 година, постановено по адм.д. № 290/2023 година по описа на Административен съд – София-град, в частта на разноските. Молителят твърди, че заинтересованите страни, като наследници на починалия заявител, нямат право да получат разноски поотделно. Отделно от това твърдят, че обемът на работа, свършената от адвокат Т. не съответства извършеното процесуално представителство. Позовава се на Решение на Съда на Европейския съд по дело С-438/22/25.01.2024 година.

Ответниците по молбата не изразяват становище.

Съдът, като взе предвид направеното искане и доказателствата по делото, прие за установено от фактическа и правна страна следното :

Производството е образувано по жалбата на „Фактор Меркадо“ ЕООД със седалище и адрес на управление [населено място], срещу Заповед № РА50-444/07.06.2019 година на Главния архитект на Столична община, с която е одобрен подробен устройствен план (ПУП) – план за регулация и застрояване (ПРЗ) за имот с идентификатор 02659.2261.42 по Кадастралната карта и кадастралния регистър на [населено място], област С., УПИ XV-42.

С Определение № 552/19.01.2023 година, като заинтересована страна е конституиран К. А. Д., в качеството си на лице, иницирало административното производство.

С Определение № 1761/27.02.2023 година съдът е конституирал наследниците на починалия К. А. Д. – Г. В. Д., Елени Констандину и А. Констандину Д..

Същите са представлявани от адвокат Т..

С Решение № 2028/28.03.2024 година, постановено по адм.д. № 290/2023 година по описа на Административен съд – София-град, жалбата срещу оспорената заповед е отхвърлена. С решението съдът е присъдил направените от заинтересованите страни

разноски в размер на 1 250 лева за всеки един от тях.

Всяка заинтересована страна има право на разноски, арг. чл. 143, ал. 4 от АПК, поради което присъждане на общо възнаграждение не е допустимо.

С посоченото решение, Съдът на Европейския съюз е постановил, че 1.) Член 101, параграф 1 от Договора за функционирането на европейския съюз във връзка с член 4, параграф 3 от Договора за европейския съюз трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение; 2.) Член 101, параграф 1 от Договора за функционирането на европейския съюз във връзка с член 4, параграф 3 от Договора за европейския съюз трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите, като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 от Договора за функционирането на европейския съюз във връзка с член 4, параграф 3 Договора за европейския съюз забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики и 3.) Член 101, параграф 2 от Договора за функционирането на европейския съюз във връзка с член 4, параграф 3 от Договора за европейския съюз трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 от Договора за функционирането на европейския съюз във връзка с член 4, параграф 3 от Договора за европейския съюз, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

В мотивите на решението е прието, че приетата от Висшия адвокатски съвет, като съсловна организация, Наредба № 1/09.01.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения хоризонтално определя цени, което е забранено от член 101, параграф 1 ДФЕС.

С оглед задължителния характер на даденото тълкуване от Съда на Европейския съюз, съдът не е обвързан от размерите на адвокатските възнаграждения, определени в Наредба № 1/09.01.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Съдът, при определяне на дължимите разноски, представляващи изплатено адвокатско възнаграждение съобрази, че осъждането на загубилата делото страна следва да се разглежда, като обезщетение за неправомерно увреждане. Увреждането е в резултат на неоснователно воденото от жалбоподателя дело, вредата - разноските,

направени от спечелилата страна за водене на делото. Определянето на размера на обезщетението, следва да се извърши при съобразяване на предмета на делото, качеството на страната, на която се дължат разноски и извършените процесуални действия.

Съдът намира, че оценка за качеството на извършените от процесуалния представител на спечелилата страна действия не следва да се извършва, тъй като такава намеса е допустима само при наведени твърдения от възложителя по договора за правна помощ в съответно исково производство.

С оглед на посочените критерии съдът, като съобрази, че делото не е от фактическа и правна сложност, както и че разноските са претендирани от заинтересовани страни намира, че размерът на изплатеното възнаграждение от всяка една от заинтересованите страни следва да се намали до размера от 500 лева.

По гореизложените съображения и на основание чл. 248, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс, вр. чл. 144 от Административнопроцесуалния кодекс, съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ИЗМЕНЯ Решение № 2028/28.03.2024 година, постановено по адм.д. № 290/2023 година по описа на Административен съд – София-град, в частта на разноските, както следва : НАМАЛЯВА размера на присъдените на Г. В. Д., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] разноски от 1 250 (хиляда двеста и петдесет) лева на 500 (петстотин) лева; НАМАЛЯВА размера на присъдените на Елени Констандину Д., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] разноски от 1 250 (хиляда двеста и петдесет) лева на 500 (петстотин) лева; НАМАЛЯВА размера на присъдените на А. Констандину Д., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] разноски от 1 250 (хиляда двеста и петдесет) лева на 500 (петстотин) лева.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 7-мо дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: